

blevne flaaende ved de 4,400 Kr., kan der jo naturligtvis spørges om, hvorfor vi juft have valgt denne Grændse; men Svaret ligger meget nær, thi i de fire sidste Aar har dette Beløb været Grændfen ved det Dyrctidstillæg, fom har været givet paa Finantsloven. Vi fastholde ikke denne Grændse fom absolut, vi maa jo mindes, at i 1874—75 var Grændfen 4,000 Kr.; men vi maatte mene, at der, ved at denne Grændse nu var fat i faa lang Tid, var vaft en grundet Forventning hos de Paagjældende om, at man, naar Forholdene ikke forandrede sig, vilde blive flaaende ved denne Grændse og ikke gaa til en vilkaarlig Nedsættelse, en Nedsættelse, fom imidlertid skete fra Mindretallets Side, uden at den blev ledfaget af nogenfombelt Grund. At en Lønningsforbedring maa siges at være i høieste Grad nødvendig, kan der jo ingen Tvivl være om, naar man ser hen til, i hvilken Grad Livet er blevet fordyret, inden Lønningslovene bleve vedtagne, og naar en Revision er bestemt, maa dog ogsaa Hensigten med den være, at de mellemliggende Konjunkturer, den Erfaring, man derved har indhentet om Lønningernes Uilfkræffeligbed, maa gjøre sig gjældende og gjøre sig gjældende helt igjennem, hvis der ikke skal indtræde en komplet Forrykkelse af Embedshillingerne, henset til deres Vigtighed og deres Betydning. Men naar nu en faadan Revision stadig udsættes og forhales, er det naturligt, at man søger at raade Bod derpaa ved at give et midlertidigt Tillæg til Lønningerne, og at man da bliver flaaende, for ikke at støde an nogetfeds, ved det Tillæg, der hidtil har været givet, om end under et andet Navn og under en anden Form. I 1875—76 var Lønningstillæget indtil 4,000 Kr. 400 Kr., i de tre følgende Aar var det 300 Kr. indtil 4400 og i 1879—80 var det 240 Kr. indtil 4400. Naar man nu stemmer for det Vndringsforflag, Flertallet har fiiilet i Betænkningen, vil Tillæget blive 400 Kr., altsaa lidt større end det sidst vedtagne; men dette finde vi fuldstændig forfvarligt, naar henses til, i hvilken Grad Livsfornødenhederne netop i indværende Aar, der nu er ved at løbe ud, ere flegne, og naar vi tage Hensyn til, at de Paagjældende have maattet vente i faa lang Tid, ja snart et helt Aar paa at faae de Tillæg, de hidtil have havt. Jeg skal ikke urgere, om her er Tale om et Reiferdighedskrav eller et Villighedskrav, jeg tror, at begge Dele kunne siges med fuld Frie; men for mig flaar det — og jeg haaber, det vil flaa faaledes for Landsthingets Flertal — fom en Synd og fom uforsvarligt, hvis man i dette Dieblit, hvor Nøden eller Trangen upaatvivlelig er overordentlig stor, vilde nægte dette lille Tillæg paa en Tid, da Statskassen har fuld Evne til at yde det. Jeg skal derfor indftændig anbefale det høie Landsthing at stemme for Flertallets Vndringsforflag, idet jeg floler trygt paa, at, hvis Sagen nu flulde falde, den

høie Regjering da vil vide at lade sig det være magtpaaliggende at tage den op igjen paa rette Tid og Sted.

Sauerflev: Jeg kan tildels være enig med det ærede Medlem, fom nu talte paa Flertallets Begne, naar han udtalte sig faa varmt for, at Embedsmændene flulde have det Tillæg, naar det ærede Medlem vilde indftrænke sig til at udtale dette med Hensyn til det fløre Antal Embedsmænd, fom ogsaa Mindretallet ved fit Vndringsforflag har viift Tilbøielighed til at ville give et faabant Tillæg. Og dette Antal turde ikke være faa ubetydeligt — det er over de fem Sjettedele af Landets famtlige Embeds- og Bestillingsmænd — og det turde vel ikke kunne beffrides, at det er denne Klasse, denne Del af Embedsstanden, fom særlig kan siges at føle Trang til et Tillæg. Mindretallet kan ikke være enig i den Betragtning, fom ogsaa blev gjort gjældende nu af den ærede Ordfører, at en Revisionsbestemmelse, fom findes i Lønningsloven, absolut da den blev indfat i Loven, var det Samme, fom figtede til en Lønningsforbedring. Den Revisionsbestemmelse, der i sin Tid blev indfat i Lønningsloven, blev ikke indfat af de Herrer, fom høre til den Side, der nu vil have Lønningerne forbedrede, men den blev indfat under den Forudsætning, at Lønningslovene dengang vare for høie, og man troede, at man efter et Forløb af 10 Aar vilde blive enig om, at en stor Del af disse Lønningsfatfer vilde blive fatte noget ned. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade dele denne Betragtning, og jeg vil forvare mig imod, at det skal opfattes, fom om det er det famtlige Landsthing, der udtaler en faadan Fortolkning, at en Lønningsrevision er det Samme fom en Lønningsforbedring. Mindretallet har temmelig udførlig givet fit Standpunkt tilkjende i Betænkningen, og jeg kan derfor paa Mindretallets Begne faameget lettere fatte mig i Kortheit. Dog maa jeg have, at det Tillæg, der er givet paa Finantsloven til Embeds- og Bestillingsmænd, er givet under Form af et Dyrctidstillæg, medens det, der forlanges her, er forlangt under Form af et Tillæg til Lønningerne, altsaa Noget, fom siges at være vedværende under alle Forhold, hvad enten der kan siges at være Dyrctid tilfløde eller ikke. Jeg kan faa godt forflaa, at, hvis en faadan Betragtning kunde blive flaaet faft, vilde det have til Følge, at Lønningslovenes Revision vilde blive præget af det Standpunkt, fom Rigsdagen ved at vedtage dette Tillæg, vilde komme til at indtage, og det er nærmest af Hensyn til Lønningslovenes Revision, at jeg er overordentlig betænkelig ved overhovedet at give Lønningsiillæg. Naar Mindretallet er gaaet med til at give Tillæg fom det, her er foreslaaet, er det ikke, fordi det anfer den Magimumsgrændse, her er fat, for den helbigfte. Jeg vil indrømme, at enhver Magimums-